

SDO

RICHARD STRAUSS

STÁTNÍ DIVADLO V OSTRAVĚ

Premiéra 6. dubna 1957 v Divadle Zdeňka Nejedlého

RICHARD STRAUSS

Legenda o Josefu

Taneční symfonická báseň na libreto Hugo von Hofmannsthal
a Harry Kesslera

Dirigent: Josef Vincourek

Režisér a choreograf: Emerich Gabzdyl

Scéna a kostymy: Fernand Vácha j. h.

Putifar	Emerich Gabzdyl
Putifarka	Jarmila Hylasová
Její oblíbená otrokyně	Julie Jastřembská
Putifarův správce	Milan Šimsa
Hosté	M. Mašková, D. Krásová, B. Cholevo- vá, L. Baroňová, O. Mitková, V. Jan- dová, S. Schindler, F. Kurečka, S. Talafa a Z. Kulhánek
Kati	K. Rzepa, B. Martínek
Šejk	R. Jusa
Kupec asyrský	Nekvasil
Kupci arabští	L. Psoťka, F. Havlas
Kupec indický	R. Volek
Židé	J. Hečko, B. Točil
Ženy zahalené	Z. Koláčková, H. Kramolišová, L. Rašková, D. Svobodová
Ženy nezahalené	M. Drotnerová, A. Kaftanová J. Kurovská, K. Bončková
Otrokyně	L. Moskalová, A. Krawiarzová, Z. Hrotňová, V. Tkadlecová
Sulamit, tanečnice	Vlasta Pavelcová
Sedm gymnastů	A. Janíček, L. Mašek, J. Hájek, L. Krawiarz, J. Sokol, J. Ebenstreit, J. Nohel
Josef, mladý pastýř	Bohuslav Pašek
Jeho druhové	R. Hučín, M. Bílek, P. Asmus, V. Slovenák
Nosiči	J. Bolech, L. Stankievič, V. Kohut, R. Stukheíl
Mulati	J. Drizgevič, L. Gřonka
Stráže	pánský operní sbor

Asistent režie: Julie Jastřembská

Korepetitoři: Jan Gabzdyl a Vítězslav Hlávka

Inspiciént: Karel Štverák

Legenda o Josefu

I. obraz: Po skončení slavnostního oběda v paláci Putifarově přicházejí kupci z cizích krajů nabízet své zboží. Na šejkův pokyn jsou přivedeny ženy, zajatkyňe, které předvádějí „Svatební tanec“, symbolicky znázorňující odhalení nevěsty ve svatební noci. Tanec je vystupňován tancem Sulamit — vyjadřující milostnou touhu ženy. Putifarka, pro kterou veškerá nádhera a zábava je připravena, sedí bez zájmu ve svém křesle a ignoruje i vystoupení gymnastů, kteří předvádějí své hry, vrcholící v závěru boxem; hra se však vymyká pravidlům, je nutno zakročit — ani surový zákrok strážců nepohne bezcitnou ženou. Otroci přinášejí v modrý plášť zahaleného pastýře Josefa, kterého provázejí jeho druhové. Byl prodán do otroctví svými bratry a cizí kupci chtějí tohoto zvláštního hochu nabídnout Putifarovi ke koupi. Šejk probouzí Josefa, který po shledání se svými druhy se dává do tance. S dětskou nevinností obdivuje Josef své tělo, které je stvořeno k obrazu Božímu. V tanečních větvích se jinoch raduje z lehkostí svých skoků, jimiž se chce přiblížit Bohu, avšak jeho pohyby se stávají těžšími, aby později znovu nabyly lehkosti, když Josef ve svých představách nalézá Boha. Uspokojen zalétá v myšlenkách v dálný rodný kraj, dokud ho ruka strážce nevyruší z rozjímání. Putifarovy hosty zaujal tanec Josefa a ku podivu i Putifarka v něm našla zalíbení. Nařizuje své otrokyni, aby ho přivedla k trůnu. I ozdobí hrdlo nevinného chlapce šňůrou perel, využívajíc tak rozkoše z doteku jeho nahého těla. Poté nařizuje ukončení slavnosti. Josef byl koupen a zůstane u dvora Putifarova. Strážce odvádějí Josefa do šperkownice, kde prožije dnešní noc.

II. obraz: Josef uléhá po modlitbě na lože a zdá se mu znovu o nebi. Putifarka, nemohouc odolat své vášni, přichází za Josefem. Usedá na jeho lože a pohlazením ho probouzí; Josef v domnění, že je to anděl, vztahuje po ní ruce. Když pozná, že to není bytost nadpozemská, prchá před ní a zahaluje svou nahotu pláštěm. Putifarka objímá jeho kolena, hladí tvář a vášnivě kolem něho tančí. Josef v rozechvění před něčím neznámým odhodí svůj plášť a zůstane před ní stát se zamítavým gestem, které podráždí zhýčkanou ženu tak, že ho chce zardousit. Klidně donutí Josef Putifarku, aby poklekla. Hlukem upozornění strážci přibíhají a přivolávají otrokyni, která svolává všechny ženy paláce, aby bědovaly nad pohanou své paní.

III. obraz: Putifar nařizuje mučení Josefa, kterého Putifarka nařkla, že ji chtěl zneuctít. Ve chvíli, kdy kati chtějí donutit Josefa k přiznání mučnickým, zaplame nad Josefem hvězda a svou září oslepí celý Putifarův dvůr. Jen Josef stojí v záplavě světla, s jeho rukou padají pouta a on bez překážek kráčí za světlem, až zmizí v ranním oparu. Putifarka, která sledovala celé dění zprvu uchváčena nadpřirozeností Josefova zjevu, později jata úžasem, stáhne v zoufalství svůj perlový náhrdelník a zardousí se. Ženy zahalují mrtvé tělo své paní a odnášejí je.

Richard Strauss

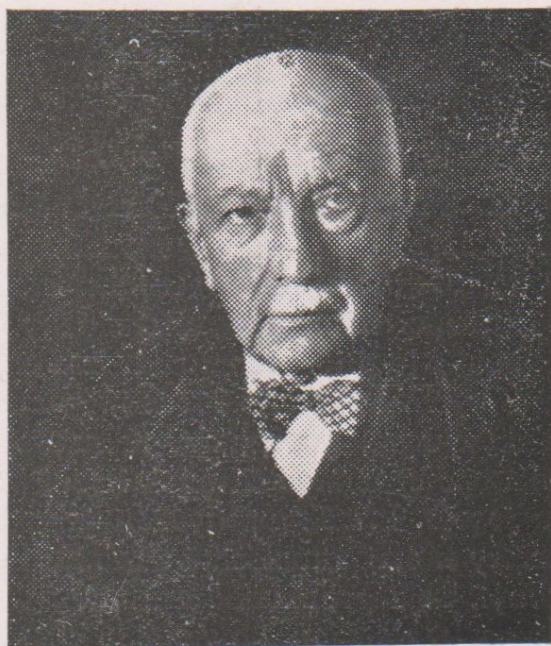
Když 8. září 1949 zemřel ve Švýcarech pětáosmdesátiletý Richard Strauss, podle slov Stefana Zweiga „poslední z velkého rodu plnokrevných německých muzikantů“, nastal skutečný konec novoromantického hnutí v hudbě. Byl představitelem buržoasní hudební kultury, který však ve svých nejlepších dílech dokázal překonat úpadek své epochy.

Richard Strauss se narodil 11. června 1864 v Mnichově v muzikantské rodině (otec byl komorním hudebníkem) a vyrůstal v době největších úspěchů Richarda Wagnera, proti jehož dílu stál zprvu v opozici. Ve svých raných skladbách byl pod silným vlivem Brahmsa a Mendelssohna. Zásadní obrat v jeho tvorbě nastal v polovině osmdesátých let, kdy vznikla jeho symfonická fantazie „Z Italie“ a kdy se Richard Strauss orientoval na dva nejvýznamnější obory německého novoromantismu — na symfonickou báseň a hudební drama. Virtuózní technika, neobyčejná melodičnost i harmonické bohatství postavily Strausse do popředí tvůrců moderní hudby.

Činnost Richarda Strausse se neomezovala jen na práci skladatelskou. Působil i jako dirigent — zprvu u meiningenské kapely, později ve Výmaru, Mnichově a po řadu let v Berlíně. V letech 1919—1924 vedl s Fr. Schalkem Státní operu ve Vídni. Již za svého života dosáhl mnoha veřejných uznání, k nimž patří i čestný doktorát filosofie v Heidelbergu.

Hudební odkaz Richarda Strausse je velmi bohatý i pestrý: 17 dramatických děl, oper a baletů, 14 děl orchestrálních, mnoho klavírních a koncertních skladeb i velký počet písní. Významné místo v dějinách hudby zaručují Straussovi již samy symfonické básně, inspirované literárními náměty i událostmi z vlastního života („DON JUAN“, „Enšpígl“ a d.). K tvorbě dramatické se R. Strauss obrátil až r. 1894, kdy napsal pod vlivem Wagnerovým operu „Guntram“. Teprve však třetí opera, „Salome“ z r. 1905 (na stejnojmenné drama O. Wilda), postavila Strausse mezi přední hudební dramatiky v Evropě. Následující operou „Elektra“ vyvrcholil Straussův modernismus. Významný obrat v Straussově tvorbě znamenal „Růžový kavalír“ (z r. 1911) a o rok pozdější „Ariadna na Naxu“. V těchto dvou operách, vytvořených na libreta Hugo v. Hofmannstahla, zaznívá kritika požitkářské společnosti tehdejší doby. Z roku 1914 pochází balet „LEGENDA O JOSEFU“, v němž se ještě projevuje skvělá skladatelova technika. Avšak další Straussova tvorba znamená již počátek tvůrčího sestupu německého komponisty, který stále více propadal konvenci a přísluhování úpadkové buržoasní společnosti, což se nejsilněji projevilo za fašismu.

Balet „LEGENDA O JOSEFU“ měl světovou premiéru v pařížské Velké opeře 14. května 1914, kdy ho R. Strauss osobně dirigoval. Premiéra byla přijata s nadšením. Krátce nato uvedl „Legendu o Josefu“ ruský balet při svém pohostinském vystoupení v Londýně. Teprve po sedmi letech (4. úno-

ra 1921) je balet uveden na scéně Státní opery v Berlíně, opět pod taktovkou R. Strausse. A o rok později inscenuje Straussovo taneční drama i balet Národního divadla v Praze a r. 1927 balet ostravský.

Symfonická báseň „DON JUAN” byla orchestrálně po prvé provedena ve Výmaru 11. listopadu 1889. Není divu, že toto vynikající dílo, strhující svou dramatičností, inspirovalo šéfa ostravského baletu Emericha Gabzdyla k baletnímu ztvárnění, v němž má „Don Juan” právě v Ostravě čs. premiéru.

HŠ

Z názorů skladatele na taneční umění:

„Chtěl jsem... obnovit tanec. Tanec jako projev dramatičnosti — ne však výlučně. Tanec v oné moderní odrůdě, v níž je pouze rytmisovaným či parafrázovým jednáním, odvádí nás, bohužel, často od oné vlastní podstaty správného tance: od baletu. Ten jsem chtěl omladit... Můj „Josef” má oba prvky: tanec jako drama a tanec jako — tanec.”

Putifarka a Josef — J. Hylasová a B. Pašek

E. Gabzdyl v titulní roli
„Legenda o Josefu“ (1927).

Emerich

„Básník se rodí“ — praví staré latinské přísloví, platné pro umělce všech oborů. Neboť u kolébky každého opravdového umění stojí talent, jenž by ovšem bez starostlivé péče zplaněl a zvadl... Mistr Emerich Gabzdyl patří k těm „vyvoleným“, kterým byl dán do vínku talent i svědomitost odpovědného umělce, jehož při oslavě pětatřicetileté divadelní činnosti zastihujeme v plné svěžesti.

Emericha Gabzdyla, narozeného 20. července 1908 ve Vítkovicích, okouzlovalo divadlo již od dětských let. Kolik šťastných chvil prožil desetiletý chlapec s milovanými hrdiny svého dřevěného království, s nimiž pořádal každou neděli představení. A což teprve, když starší bratr zavedl malého Emericha do opravdového divadla na „Prodanou nevěstu“! Kdyby loutky uměly mluvit, jistě by si trpce postěžovaly na nevděk svého principála, který je s lehkým srdcem opustil pro divadlo, zřízené na prázdné půdě. Emerich byl duší těchto dětských představení, v nichž hrál, zpíval i tančil.

Nikdy nezapomene Emerich Gabzdyl na večer v ostravském Městském divadle, kdy v okouzlení sledoval baletní představení „Labutího jezera“. Byl to zážitek, který rozhodl o jednom lidském osudu. Nechme tu promluvit mistrovy vzpomínky: „Před baletem ustupovalo vše stranou, stávalo se nicotným, malicherným. I učení ve škole. Začal jsem tančit. Všude. Ve škole, na louce, cestou domů i doma. Na vymyšlené melodie, na etudy, které bratr

Gabzdyl

E. Gabzdyl v roli Chán Girej
v „Bachčisarajské fontáně“ (1955).

cvičil na klavír. Mnoho příkoří jsem musel pro to vytrpět — ale mé zanícení se nedalo ničím schladit... A tak jsem se pomalu sžíval s myšlenkou, že balet se stane mým jediným zaměstnáním hned, jakmile budu mít za sebou školu...

O své rozhodnutí stát se tanečníkem svedl čtrnáctiletý Emerich urputný boj s celou rodinou, která z něho chtěla mít fotografa. Ale musila kapitulovat, když po týdnu z učení utekl a nepřestával vyhrožovat, že si něco udělá. A tak se před pětatřiceti lety, v srpnu 1922, stává Emerich Gabzdyl žákem baletní školy Achilla Viscusiho a o tři měsíce později elémem ostravského baletu s gáží dvě stě korun měsíčně.

Talentovaný a snaživý elév, který s úspěchem provedl záskok za nemocného kamaráda v Dvořákových „Slovanských tancích“, zaujal i baletního mistra Viscusiho, který svěřoval mladičkému tanečníkovi stále významnější úkoly ve svých inscenacích. Mimořádný talent Gabzdylův ocenil i berlínský režisér a choreograf Max Semmler, který přijel v březnu 1927 do ostravského divadla, aby s jeho baletním souborem provedl Straussovou „Legendu o Josefu“. Jako partnera známé zahraniční tanečnice Anni Schwaningerové zvolil si devatenáctiletého Gabzdyla, který musil tak náročnou roli nastudovat během pěti dnů.

Na úspěch, který slavil Emerich Gabzdyl v „Legendě o Josefu“, nezapomíná se ani po třiceti letech. Vždyť mu získal nejen angažmá v Bratislavě (kde se znovu setkal se svým učitelem Viscusim), nýbrž i pozvání na umělecké turné do ciziny. Lze se tedy divit, jestliže zralý umělec u příležitosti svého jubilea volí znovu balet, který ho na počátku jeho úspěšné umělecké dráhy proslavil doma i za hranicemi vlasti?

Bratislavská zastávka byla krátká, neboť již r. 1930 odjíždí Emerich Gabzdyl na umělecké turné po Rakousku, Švýcarech a Německu a všude kromě pohostinských vystoupení v „Legendě o Josefu“ pořádá i samostatné baletní večery. Právě v Berlíně, kde se stává spolupracovníkem prof. Semmlera (jako asistent vede jeho baletní školu), zastihuje ho nástup Hitlera k moci. Emerich Gabzdyl se okamžitě vrací do vlasti a přijímá angažmá v brněnském baletu.

Rád vzpomíná mistr Gabzdyl na několikaleté, velmi plodné údobí své činnosti na brněnské scéně, kde obohatil svůj repertoár o mnoho vynikajících tanečních úkolů a kde debutoval úspěšně i jako choreograf (Prokofjevovým baletem „Chout“). Roku 1938 přijíždí za ním ředitel ostravského divadla Knotek s nabídkou na místo choreografa. A tak se po deseti letech vrací Emerich Gabzdyl do svého rodiště — na mateřskou scénu, na níž právě letos dovršuje 35 let své divadelní činnosti i 25 let u ostravského baletu.

Emerich Gabzdyl patří dnes po zásluze k nejvýznamnějším představitelům baletního umění v Československu. Své bohaté umělecké zkušenosti předává baletnímu dorostu nejen jako dlouholetý šéf ostravského baletu, nýbrž i jako profesor na tanečním oddělení pražské Akademie musických umění, kde před časem dovedl k absolutoriu tři mladé choreografy. A nelze zapomenout ani na jeho choreografickou spolupráci s filmovým režisérem V. Krškou (na filmech „Stříbrný vítr“, „Z mého života“, „Dalibor“), ani na jeho dvě operní režie (Bizetovy „Carmen“ a Moniuszkova „Strašidelného dvora“).

Sledujete-li v setmělém hledišti baletní představení, stěží si uvědomíte, kolik hodin včerpávací práce se skrývá za výkony všech tanečníků! A kolik probdělých nocí i každodenních vysilujících zkoušek musí věnovat choreograf studiu každého baletu. Snad proto mistr Gabzdyl hledá osvěžení v klidu přírody. Půjdete-li na procházku do Bělského lesa, uvidíte ho možná, jak ve volných chvílkách zahradníčí ve své zahradce. Jiným jeho „koníčkem“ je sport a rozmanitá umělecká řemesla.

Nechce se mi ani věřit, že v příštím roce oslaví Emerich Gabzdyl svou padesátku. Vždyť to, co k jeho čtvrtstoletému výročí napsal již před deseti lety jeho přítel a šéf ostravské operety Jan Pacl, platí i dnes. Proto mi dovolu, abych srdečnými slovy J. Pacla zakončila tento krátký a jistě neúplný článek o dráze jednoho z nejpoctivějších a nejobětavějších umělců:

„Člověk by si takového jubilujícího muže představoval jako vážného, vousatého pána, majestátně nachýleného nad závažností své činnosti. U Emericha Gabzdyla bychom něco takového marně hledali. Žádné viditelné stopy důstojenství. Stále u něho převládá veliká dávka chlapectví, nadšeného pro každé nové počínání, a smysl pro okamžité klukovské roz dovádění. Takový k nám přišel před . . . lety a takový je dnes. Lidé tohoto druhu velmi pomalu stárnou. Emerichu, tuto větu můžeš pokládat za oslavnou lichotku, ale pravda to je!“

Helena Šimáčková

Československá premiéra 6. dubna 1957 v Divadle Zdeňka Nejedlého
v Ostravě

RICHARD STRAUSS

Don Juan

Symfonická báseň. Libreto podle stejnojmenné básně N. Lenaua
zpracoval Emerich Gabzdyl

Dirigent: Josef Vincourek   Režisér a choreograf: Emerich Gabzdyl
Scéna a kostymy: Fernand Vácha j. h.

Don Juan	Emerich Gabzdyl
Marcello, jeho přítel	Albert Janíček
Převor kláštera	Josef Sokol
Marie	Vlasta Pavelcová
Prospero, otec Marie	Ladislav Mašek
Antonio, šlechtic	Bohuslav Pašek
Isabella, jeho snoubenka	Dagmar Svobodová
Ines	Hilda Kramolišová
Klára	Julie Jastřembská
Mniši	A. Michalík, B. Nohel, M. Bílek, J. Hájek, M. Šimsa, J. Ebenstreit, L. Krawiarz, R. Hučín
Pážata	A. Krawiarzová, H. Ledečová, Z. Ned- vědová, O. Mitková, L. Moskalová, L. Baroňová, A. Kaftanová, A. Jansová
Chůva	Milča Pírková
Hosté Juanovi	L. Rašková, B. Cholevová, D. Krásová, A. Kadlecová
Sloužící	J. Čížová, E. Fibingerová

Korepetitoři: Jan Gabzdyl a Vítězslav Hlávka

Inspicent: Karel Štverák

Dekorace, kostymy, vlásenky, rekvisity, zbraně, světla
v obou baletních inscenacích — kolektivy SDO

Don Juan

Libreto k symfonické básni Richarda Strausse volně podle Lenaua
zpracoval Emerich Gabzdyl.

Obraz I. KLÁŠTER.

Na toulkách světem přichází Don Juan se svým přítelem Marcellem k fortně kláštera. Jeho průvod tvoří osm sličných dívek, převlečených v úbor pacholat. Juan si předsevzal, že do kláštera přísného řádu přivede dívky, které svedou mnichy k hříchu. Mniši dlí právě na modlitbách, od kterých jsou odpoutáni krásou dívek. Juan s Marcellem se baví rozpaky mnichů, podléhajících svodům krásných žen. Jeden z nich — přísný asketa — spěchá, aby přivolal převora. Zatím co oba přátelé holdují vínu, přichází převor kláštera, který v hrůze ze zhanobení posvěcených míst zapálí klášter, z něhož prchá Don Juan s Marcelem.

Obraz II. ZÁMECKÁ ZAHRADA HRABĚTE PROSPERA.

Hrabě se loučí se svou dcerou Marií v zahradě svého zámku; celou scénu pozoruje Don Juan s Marcellem, který se vloudil do blízkosti nejkrásnější ženy města. Marcello má za úkol odvést ze zahrady Mariinu chůvu, což se mu zdaří. Juan využívá osamělosti mladé dívky, předstupuje před ní a vyznává jí lásku. Mladá kráska se zamiluje do Juana, netušíc, že dává svou čistou lásku největšímu záletníku světa (Pas de deux).

Obraz III. LOŽNICE VĚVODKYNĚ ISABELLY.

Vévodkyně Isabella čte knihu za svitu plápolající svíce. Vstupuje Don Juan a zhasne svíci; jen světlo měsíce osvětluje objetí zákeřného milence. Isabella v domnění, že přišel její snoubenec Antonio, oddává se mu zcela. Svítá a Isabella, poznávající svůj hrozný omyl, prchá do náruče přicházejícího Antonia. Antonio se střetá s Juanem v souboji, v němž podléhá smrtící ráně Juana, který s cynickým smíchem opouští krásnou Isabellu; v její náruči Antonio umírá.

Obraz IV. DŮM DONA JUANA —

tone v záplavě světél. Nejkrásnější ženy města zdobí křesla Juanových komnat. Pozval je všechny, aby je přesvědčil o nicotnosti smyslné lásky. Lehké ženy jsou zavěšeny v rámě Dona Juana, jemuž — zpitému těžkým vínem — se zjevuje obraz Marie a Isabelly. Zděšen prchá Juan před svými hříchy. Marcello přivádí Marii, která usiluje o čistou lásku Dona Juana, ale v patách kráčí Mariin otec, který chce ztrestat svůdce své dcery. Juan se však na Prospera vrhá a zabíjí ho. Sám však umírá zasažen bleskem. Obraz Marie, modlící se za spásu milovaného, ukončuje tuto dramatickou taneční píseň.

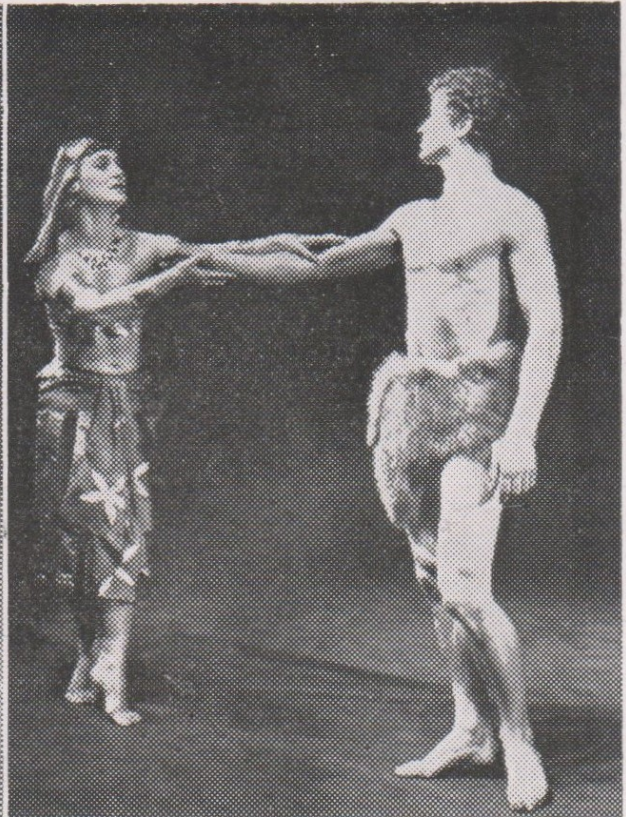
Josef a Putifarka
B. Pašek a J. Hylasová

Don Juan a Isabella.
E. Gabzdyl a D. Svobodová

Don Juan a Marie.
E. Gabzdyl a V. Pavelcová

Josef a otrokyně.
B. Pašek a J. Jastřembská

Přehled práce Emericha Gabzdyla

Samostatně inscenoval

Čajkovský:	Louskáček 2x Spící krasavice Labutí jezero Italské capriccio
Nedbal:	Andersen Z pohádky do pohádky 2x Pohádka o Honzovi
Smetana:	Svatební scény
Dvořák:	Slovanské tance Valčíky
Chopin:	Valčíky, Nocturna, Etudy, Polonézy, Balady 1x
Mozart:	Maličkosti 3x Malá noční hudba 2x Klavírní koncert Verbování
Schumann:	Karneval 2x
Delibés:	Coppelia 2x
Mendelssohn:	Italská symfonie
Musorgský:	Obrázky z výstavy
Weber:	Vyzvání k tanci 2x
Bayer:	Královna loutek 2x
Maklakiewicz:	Lowiczské tance
Szymanowski:	Harnasie
Prokofjev:	Romeo a Julie Chout (prvá choreografie vůbec, Brno 1937)
Rimský-Korsakov:	Šeherezáda
Rossini:	Vzpouza hraček
Asafjev:	Bachčisarajská fontána
Kubín:	Slezské tance
Janáček:	Lašské tance
Šust:	Mír
Hurník:	Ondráš
Burghauser:	Honza a čert
Vostřák:	Sněhurka
Egk:	Joan ze Zarissy
Strauss:	Legenda o Josefu Don Juan

37 baletů — 46 inscenací

Balety, ve kterých tančil

Stravinský:	Appolon Musagetté Petruška
Korsakov:	Capricio Espagnole
Stravinský:	Svatby
Martinů:	Špalíček Divadlo za bránou
Weber:	Duch růže
Šafránek:	Figuriny
Adam:	Gisela
Arenský:	Egyptská noc
Respighi:	Belkis
Mozart:	Malí uličníci
Korngold:	Sněhulák
Baranovič:	Nosáček
Rozycki:	Pan Twardovski
Roussel:	Pavoučí hostina
Novák:	Signorina Gioventu
Konjovič:	Čočekké tance
Glazunov:	Raymonda
Glier:	Rudý mák
Baranovič:	Perníkové srdce
Anger:	Štědrovečerní sen
Balakirev:	Tamara
Čajkovský:	Zlatá fantasie
Balatka:	Z jitřní země
Borodin:	Polovecké tance
Respighi:	Panstvo na dvoře
Chopin:	Terpsychora Sylfidy
Prokofjev:	Marnotratný syn

37 baletů, které inscenoval a

30 baletů, v nichž tančil

67 baletů

R. Strauss: Legenda o Josefu — Don Juan. Program vydalo Státní divadlo v Ostravě. Redakce: H. Šimáčková a J. Štěpánek. Obálka J. Servátková, fotografie Fr. Krasl. Vytiskly Ostravské tiskárny, n. p., provozovna 02, Ostrava I, Hollarova 14. Cena 0,90 Kčs.